

ՍԵՐԳԵՅ ԳՈՐՈԴԵՑԿԻ

(Ռուս բանաստեղծ)

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Ինչպէս անյայտ կնոջ դէմ, խորհրդաւոր ու անբիծ,
 Քո դէմ կանգնել եմ բախտի սարսուռով մի առանձին,
 Եւ վախենում է պոկուել առաջին բառն իմ շուրթից,
 Եւ աչքերս են շուարում թախանձանքով առաջին:
 Քեզ ճանաչել, հասկանալ ու գրկել եմ ուզում ես,
 Ուզում եմ, որ իրար դէմ բացուեն դռները ոսկի,
 Ո՛վ Հայաստան, արիւնով, կրքակով ես տանջում քեզ,
 Ես ուզում եմ սիրել քեզ ու խորհուրդդ քո խօսքի:
 Իմ գլուխն եմ խոնարհում քո հինաւուրց փառքի դէմ,
 Համբուրում եմ ես սրտանց գեղեցկութիւնը քո հին:
 Տարօրինակ է, որ քեզ մինչեւ հիմա չգիտեմ,
 Ալմաստերկիր, քարերկիր, երազերկիր դուն անգին,
 Ես դէպի քեզ եմ թռչում, պարզած թւերն իմ ազատ,
 Ահա վառում են իմ դէմ քո թագերը գեղեցիկ-
 Աղամանդէ, ալմաստէ քո աստղերը սրբազան:
 Ու ես թռչում եմ դէպի գագաթները նըրանց ձիգ:
 Քեզ ճանաչել, հասկանալ ու գրկել եմ ուզում ես,
 Սրտով լսել եմ ուզում համբաւը քո յարութեան,
 Ո՛վ Հայաստան, արիւնով, կրքակով ես տանջում քեզ,
 Ճակատագրի հողմի դէմ անպարտելի յաւիտեան:

Թարգմ. Համօ Սահեանի